

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΓΟΥΕΝΤΟΥΟΡΦ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ



ΟΛΙΣ η Μάμπελ διάβασε το γράμμα της εξαδέλφης της, πήδηξε από τη χαρά της.
 —Έρχεται η Τζόαν! φώναξε στον άνδρα της και τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του. Ντίκι, έρχεται η Τζόαν! Δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησή μας.
 —Δηλαδή: Τη δική σου πρόσκληση!... της απάντησε ο άνδρας της. Έμένα δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό να προσκαλέσω δω πέρα αυτή την εξαδέλφη σου με τ' άρρωστα νεύρα!..
 —Ντίκι! Έκανε η Μάμπελ. Πώς μιλάς έτσι για τη Τζόαν! Δεν ξέρεις λοιπόν τι έχει τραβήξει; Δεν ξέρεις τα βάσανά της;
 —Μά πώς! της απάντησε χαμογελώντας ο

Ντίκι
 —Και δεν μαρτύρησε κοντά στον άνδρα της; Δεν υπέφερε τις άπιστιες του;
 —Μά πότε; Άφου τον παράτησε άμέσως κι' έφυγε! Τι μορούσε να κάνει περισσότερο;
 —Νά τον σκοτώση!... του φώναξε η Μάμπελ, με δραματική φωνή, κυττώνοντας τον στα μάτια. Όπως θά έκανα εγώ!...
 —Με προειδοποιείς λοιπόν; τη ρώτησε ο Ντίκι, ξεσπώντας σ' ένα ήπιο γέλιο.
 —Μά βέβαια! Έκανε η Μάμπελ σοβαρή. Ήξερα πολύ καλά ότι αυτή ήταν κι' η απόφασις της Τζόαν και δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δεν την πραγματοποίησε.
 —Θ' άλλαζε γνώμη ή θά κατάλαβε ότι δεν έπρεπε...
 —Μπιά! Έγώ νομίζω ότι θά συλλογίστηκε πώς δεν θά άδίκζε τον κόπο... Έσως τους άνδρες πρέπει κανείς να σάς περιφρονή!...
 —Ξέρεις, Μάμπελ; Έκανε τότε γελώντας δυνατά ο άνδρας της. Κι' εγώ θά μπορούσα να σε άπατήσω...
 Η Μάμπελ γλώμισε και του έφραξε το στόμα με το χέρι της.
 —Σου φαίνεται παράξενο
 —Ντίκι! Μή λές τέτοια λόγια! τον παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια. Αυτό δεν πρέπει ούτε να το σκέπτεσαι!...
 Θέλεις λοιπόν να πεθάνω από τη λύπη μου;
 Ο Ντίκι τότε για να την παρηγορήσει, την άγκάλιασε, τη φίλησε και της άρξικίστηκε ότι δεν θά την άπατούσε ποτέ του. Έπειτα, έπειδή η Μάμπελ δεν παρατούσε τα κλάμματα, της φώναξε θυμωμένος:



Άρχισε να φτιάχνει τις βολιτζες της...

—Έ, φτάνει πειά! Άς πάη στην όρη του Θεού αυτή η εξαδέλφη σου! Δεν θέλω να ποτήση το πόδι της εδώ πέρα!...
 —Εγώ όμως θέλω! του απάντησε η Μάμπελ, σκοπιζοντας τα δάκρυά της. Θέλω ναρθω για να δής πώς θά κατανηώω όταν θά με παρατήσης...
 Ο άνδρας της τότε την έσφιξε στην άγκαλιά του και της έκλεισε το στόμα με τα χείλη του.

 Η Τζόαν, η εξαδέλφη της Μάμπελ, δεν είχε αλλάξει και πολύ. Ήταν μονάχα λιγάκι ώχρη. Μά της πήγαινε αυτό το χρώμα, γιατί την έκανε πιο σασηνευτική, πιο μοιραία. Η Τζόαν ήταν μία υπέρφηνη ώμορφη, που κατακούσε όλους τους άνδρες.
 —Θά υπέφερες πολύ, καυμένη Τζόαν... της είπε η Μάμπελ με συμπόνια.
 —Από τί; ρώτησε εκείνη, κατάπληκτη. Και γιατί, εκαυμένη;
 —Μά πώς; Έκανε οαστισμένη η Μάμπελ. Δεν αγαπούσες λοιπόν τον άνδρα σου;
 —Σε παρακαλώ, να μη μου μιλάς γι' αυτόν! της είπε ψυχρά η εξαδέλφη της. Για μένα δεν υπάρχει πειά. Έγώ είμαι κυρία του έαυτού μου!
 Και άναψε νευρικά ένα σιγαρέττο. Η Μάμπελ δεν ήξερε τί να σκεφθ. Άδιαφορούσε στ' αλήθεια ή μήπως κρυβόταν από ύπερφάνεια;
 —Μπορεί όλα τα άδικα να ήταν με το μέρος της... είπε το

δεύτερο βράδυ στον άνδρα της.
 —Κάνεις λάθος! της απάντησε ο Ντίκι. Η Τζόαν έχει δική της...
 Η Μάμπελ τον κύτταξε κατάπληκτη. Μά πώς; την υπερασπιζόταν τώρα;
 —Η Τζόαν μου τά διηγήθηκε όλα!... της είπε. Είπε στ' αλήθεια μια γυναίκα που μαστούρησε.
 Η Μάμπελ γλώμισε ξαφνικά από τη λύσσα της. Είχε λοιπόν άνοιξει την καρδιά της στον Ντίκι; Του είχε διηγηθθ την ιστορία της; Κι' όμως σ' εκείνη δεν είχε πη τίποτε! Για πρώτη φορά, η Μάμπελ άρχισε να φοβάται αυτή την επικίνδυνη γυναίκα. Κι' έτσι, ύστερ' από λίγες μέρες, είπε ένα θράβυ στην εξαδέλφη της:
 —Δεν πρέπει να ξαναβγής με τον Ντίκι, Τζόαν. Ο κόσμος είναι κακός. Θ' άρχιση την κακογλωσσαία...
 —Ω, μη σε νοιάζη Μάμπελ! της απάντησε κείνη μ' ένα παγερό γέλιο. Δεν δίνω καμμία προσοχή σ' αυτές τις άνοησιές! Είμαι κυρία του έαυτού μου!...
 —Μά εγώ δεν θέλω πειά! της φώναξε τότε θυμωμένη.
 —Α, έτσι; Όστε εσύ δεν θέλεις; ψιθύρισε η Τζόαν.
 —Ναι, εγώ! Στη θέσι σου θά ντριπόμουν...
 Η Μάμπελ, άτάραχη, χαμογέλασε παράξενα
 —Κατάλαβα... της απάντησε. Άκουσε Μάμπελ, άπόψε θά φύγω.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε στο σαλόνι ο Ντίκι. Μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια της Τζόαν, έγινε κατάγλωμος. Κύτταξε τη γυναίκα του κι' ύστερα ρώτησε με μισόσθηση φωνή:
 —Γιατί; Γιατί φεύγει η Τζόαν; Μά καμμία δεν του απάντησε. Εκείνος παραξενεύτηκε, μά δεν είπε τίποτε. Στο τραπέζι η Τζόαν ήπιε πολύ κρασί και κάπνισε πολλά σιγαρέττα. Η Μάμπελ έτριμε από το φόβο της. Κατάλαβαινε πώς είχε πληγώσει κατά καρδιά την εξαδέλφη της. Έπειτα, όταν ανέθηκε για ν' άποκοιμήση το παιδί της, συλλογιζόταν με άγωνία ότι οι δυο τους, ο Ντίκι και η Τζόαν, είχαν μείνει μόνοι στην τραπεζαρία. Όταν τέλος κατέθηκε, βρήκε την Τζόαν, που την περιμένα με της ηθ ότι θά έφευγε τά μεσάνυχτα με το έξπρες. Ο Ντίκι ήταν κλειμένος στο γραφείο του. Έγραφε κάποιο γράμμα. Μόλις την είδε μπροστά του, ταραχτηκε. Έκλεισε το φάκελό, τον έβαλε στην τσέπη του και της είπε ότι θά έθβαινε έξω. Η Μάμπελ κατάλαβε ότι πήγαινε να περιμένη τη Τζόαν στο σταθμό. Θά έφευγε λοιπόν μαζί της; Γιατί είχε κρύψει εκείνο το γράμμα; Μήπως της έγραφε ότι έφευγε για πάντα από κοντά της. Η Μάμπελ τότε κατάλαβε πώς έπρεπε να τά παήη όλα για όλα!

Έτρεξε λοιπόν στην κάμαρά της, άλλαξε φόρεμα κι' άρχισε ο Ντίκι βγήκε από το γραφείο του και στάθηκε στο κατώφλι της πόρτας.
 —Πού πές; τη ρώτησε.
 —Φεύγω! Φεύγω για πάντα! Πριν από σένα! του φώναξε. Έου μπορείς να μείνης Μά την Τζόαν σου! Έγώ φύγω...
 —Μά, για στάσου, μήπως τρελλάθηκες; Έκανε ο Ντίκι. Γιατί θέλεις να φύγης; Δεν μ' αγαπάς πειά; Θέλεις να χωρίσουμε;
 Η Μάμπελ μιμήθηκε τις δραματικές χειρονομίες της Τζόαν.
 —Μη μου μιλάς για την αγάπη μας! του φώναξε. Δεν υπάρχουν πειά για μένα. Είμαι κυρία του έαυτού μου, εγώ!...
 —Ω! Μά αυτό είναι άπίστευτο! Έκανε ο Ντίκι. Έσού δεν έλπιες ότι θά μπορούσες να μ' ακούσθεις άν σέ...
 —Άλλαξα ιδέα! του φώναξε. Κατάλαβα πώς δεν αξίζει τον κόπο.
 —Α, θαυμάσια! Έκανε ο Ντίκι, με λύσσα. Μά... συλλογιζήθηκε καθόλου το παιδί μας; Τι θά γίνει το παιδί μας, Μάμπελ;
 —Ξέρω κι' εγώ!... Μήπως εσύ το συλλογίστηκες; τον ρώτησε ή γυναίκα του. Σε πια τ' άφηρες, φεύγοντας; Σε μένα; Έγώ το άφηω σε σένα!

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ „ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ” ΤΗΣ ΓΟΥΪΑΝΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 887)

μολόγησε ότι το δηλητηριώδες φεΐδι το είχε ένας «γιατρός-κατάδικος», ο αριθμός «10.385». Ο κατάδικος πού ήθελε ν' ακρωτηριασθῆ, τού πλήρωσε έκαστο φράγκα κι' έκείνος έβασε το φεΐδι πού φύλαγε σ' ένα δοχείο νά τόν δαγκώσει και νά τόν δηλητηριάσει! Οι άστυνομικοί, φυσικά, συνέλαβαν αυτόν τόν έγκληματικό «γιατρό» και κατώρθωσαν νά μάθουν τόν τρόπο μέ τόν όποιο έργαζόταν. Τους ώμολόγησε τά πάντα μέ μεγάλη άπλότητα:

—Μιά μέρα, τούς είπε, στό δάσος καθώς κόβαμε ξύλα, είδα ένα μικρό φεΐδι νά γλιστρή από τήν κουφάλα ενός δέντρου. Ήταν τόσο μικρό κι' ακίνδυνο, ώστε τού πήρα στα χέρια μου. Δέν άργησα βέβαια νά καταλάβω ότι ήταν ένα φεΐδι «κόμπρας». Τό έκλεισα λοιπόν στό πακέτο τού καπνού μου κι' όταν γύρισα στόν καταυλισμό, κατάφερα νά θρώ ένα κουτί και νά τό βάλω έκεί μέσα. Σέ τρεις μήνες αυτό το φεΐδι είχε μεγαλώσει κι' ήταν επικίνδυνο γιατί οι άδένες τού είχαν άρχισει νά θγάσουν τό φοβερό δηλητηριώδες. Ωστόσο, έμένα φαίνεται μ' είχε συνηθίσει, γιατί δέν τρώαζε κι' ούτε προσπαθούσε νά μέ δαγκώσει. Έ, ήταν πεινά καιρός γιά νά έφαρωόμου το σγέδιό μου. Ήθελα νά δηλητηριάσω τῆς Ήσμερφύλακας μου, πού μου είχε βγάλσει το τσιμρί από τῆς Ήσμερφύλακας. Και μία μέρα κατώρθωσα νά τού πληρώσω, έχοντας κρυμμένο μέσα στό μαντίκι μου τό φεΐδι και νά τού δώσω τό χέρι μου. Έκείνος δέν άρνήθηκε νά μου τό σφιχτεί γιά νά ερωτή όστῆς έίλωσε ότι ήταν καλό. Ήταν πια στό στόμα το φεΐδι τόν δάγκωσε τόσο λεπτά, ώστε ούτε κανό δολοφόνο κατάλασε. Μετά από τρεις ώρες ο άποκρινός έχθρός μου είχε πεθάνει, ύποφέροντας πολύ από τούς τρομαχτικούς πόνους τού δηλητηριώδους!..

—Καλά, μία γιά πού λόγo δηλητηριάσεις και τούς φίλους σου. —Τους βοηθούσα όσο μπορούσα γιά νά ξεκουράζονται. Έ τώρα τόχαινα καμιά φορά νά πεθαίνη και κανείς. Μά τί νά γίνη, άνθρωποι είμαστε!

Ο «10.385», ύστερ' απ' αυτές τῆς αποκαλύψεις του, καταδικάστηκε σέ θάνατο και καταποθήθηκε από τόν «Κύριο τού Σαιν Λωράν». Αυτές ή ιστορίες όμως πού σας ανέφερα, εινε από τίς πιο συνηθισμένες στό κάτεργα τῆς Γουιάνης. Οι κατάδικοι εινε τόσο τρομοκρατημένοι από τό ξύλο, τίς στερήσεις, τά βασανιστήρια και τῆ δουλειά, ώστε προτιμούν νά πεθάνουν ή νά άκρωτηριασθουν γιά νά γλυτώσουν απ' όλα τά μαρτύρια. Έτσι οι «γιατροί-κατάδικοι» τῆς Γουιάνης έχουν πάντοτε δουλειά. Έφαρμόζον άνεινόχλητοι τίς γίλιες και μία μεθόδους τῆς έπιστήμης τους, άδιαφορώντας άν θά πέσουν στα χέρια τῆς δικαιοσύνης και θά παραδοθουν κι' αυτοί μέ τῆ σειρά τους στό δήμο.

ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 883)

—Μά χωρίς έσένα δέν μπορεί νά ζήση. Είσαι ή μητέρα του.

—Μά τό ίδιο θά συμθῆ και χωρίς έσένα! Είσαι ο πατέρας του!..

Ο Ντίκι κάθισε, σάν χαμένος σέ μία πολυθρόνα. Τόν είχε περιούσει κρούς ιδρώς. Απ' έξω, άκούστηκε ένα κλάον. Ο Ντίκι ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του και φαινόταν σάν νά μη τό άκουσε. Μά ή Μάμπελ, μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στην πόρτα κι' έκανε νά φύγη.

Ο Ντίκι σηκώθηκε άπότομα και τήν άρπαξε από τό χέρι.

—Στάσου λοιπόν, Μάμπελ! Πού θά πάς; Πού φεύγεις;

—Θά φύγω... σάν τήν Τζόαν! Τού άπάντησε.

—Έ, όχι! Έκανε μέ φρίκη ο Ντίκι. Δέν θά σ' άφήσω νά φύγης.

Και κλείωσε γρήγορα τήν πόρτα. Έπειτα έχωσε τό κλειδί μέσα στην τσέπη του.

—Φεύγα τώρα άν μπορήσι! τῆς είπε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. Έμπρός! Γιά δοκίμασε!..

Η Μάμπελ έκανε νά τρέξη πρὸς τό παράθυρο, μά ο Ντίκι τῆς έκλεισε τό δρόμο και τήν έρριξε πάνω στό τιθάκι.

Απ' έξω άκούστηκε πάλι τό κλάξον, δυό-τρεις φορές. Έπειτα, ένα αυτοκίνητο—τό αυτοκίνητο τῆς Τζόαν—έξκίνησε μέ θόρυβο. Σέ λίγο δέν άκούγόταν πειά. Η Τζόαν είχε φύγει—γιά πάντα.

Ο Ντίκι τότε άγκάλιασε τῆ γυναίκα του κι' άρχισε νά κλαίη σιωπηλά, μέ τό πρόσωπο στό στήθος τῆς. Σέ μία στιγμή τρέλλας, τά είχαν ξεχάσει όλα: Και τήν αγάπη τους και τήν εὐτυχία τους.

Μά ο κίνδυνος είχε περάσει πειά, σάν ένα μαύρο σύννεφο, πού χάνεται στό βάθος τού ορίζοντος..

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΓΟΥΕΝΤΟΥΘ

Ο ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΠΕΣΚΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 897)

γιά τῆς ζήλεια. Ήταν πολύ άμορφη και δέν είχε καθόλα «Νεόλα, μού έλεγε κάθε τόσο, είσαι ένα χαμένο κομμά. Θα σέ παντρευτώ, μά δέν θά μέ περιορίσης καθόλου. Θα διασκεδάσω μ' όλους τούς φίλους σου. Έμένα μ' άρεσουν όλοι οι άνδρες». Τότε μέ πάλαν τά νεύρα μου. Τῆν άρπαξα από τά μαλλιά και τήν έδωσα, μέχρι πού νά μού άρραστή ότι μονάχα έμένα άγαπάει. Μόλις όμως τῆν άφηννα από τά χέρια μου, έξακολουθούσε πάλι τά δικιά τῆς. Σκέφτηρα τότε ότι έπρεπε νά ξεκαθαρίσω μία και καλή τούς λογαριασμούς μαζί τῆς. Ένα απόγευμα λοιπόν κάθησα τρεις ώρες μόνος μου ν' άπόδισα τό μαχαίρι μου. Έπειτα τού έκανα δόντια, γιά νά πικρύνῃ. Έτσι όταν τό βράδυ πήγα νά συναντήσω τῆν Τίτα στην όχη τῆς Νταμπατίστα, είχα ό,τι μού χρειαζόταν. Περατήσαμε άρκετή ώρα, συζητώντας άνοητα. Έγώ τῆς έπληθώκαμε στην άμοιυδία. Τό φεγγάρι είχε βγῆ στόν ορίζοντο. Έπειτα τῆν άρα ή Τίτα άρχισε νά μέ πειράζει μέ τ' άστεία τῆς. Έπειτα έβγαλε τά φορέματά τῆς και βούτηξε στό νερό. Τότε μ' έπιασε ή ζήλια μου. Τό σώμα τῆς μού θύμησε ότι έπρεπε νά τῆν στατίσω. Τῆ φώναξα κοντά μου μέ τρομερότητα και τῆν φίλησα. Σαφρώς τῆς έδωσα τό στόμα μέ τό μαντίκι μου κι' ύστερα, μ' ένα σκαπό πού είχα μαζί μου, τῆς έδωσα τά χέρια. Έκείνη πάλευε νά ξεμηνῆ, μά εγώ ήμουν πού δυνατός. Άρχισα λοιπόν νά τῆς πικρύνω τό στήθος, τά δάχτυλα, τά πόδια. Η Τίτα μούγκριζε σάν θῆρο και τά μάτια τῆς είχαν τόσο μεγαλώσει, ώστε νόμιζα ότι θά βγουν από τίς κόγχες τῆς. Έπειτα έμεινε άκίνητη. Είχε πεθάνει! Τώρα όμως άρχισε γιά μένα μία νεοσύγρια βουτιά. Έπρεπε νά τῆν κοιμητάσω. Και πράγματι, τῆν έκομισα σέ τέσσερα κομμάτια και τῆν έρριξα στην Νταμπατίστα. Έγώ τῆν γύρισα στό άρτακολείο και κοιμήθηκα εύχαρηστημένος. Είχα γλυτώσει από τά βασάνια τῆς φίλης μου.

Οι άστυνομικοί, όταν ο Νικόλας Ποπέσκο τέλειωσε τῆν αφήγησή του έγγυλιμάτος του, άμίλητο, τού πέσαναν τίς χειροπέδες και τόν ώδήγησαν στην άστυνομία.

Ο Νικόλας Ποπέσκο εινε ένας από τούς παθολογικούς εγκληματίες. Μά δέν θά γλυτώσει τό θάνατο, γιατί ή δολοφονία του εινε τόσο ανατριχιαστική, ώστε ανατάτασε όλους τούς κατοίκους τού Βουκουρεστίου.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 886)

νος, άνέθετε στόν «έκβιαστή», έν άλλο μέλος τῆς σπείρας, νά συνεχίσει τῆ δουλειά. Ο «έκβιαστής» παρουσιάζονταν στη νέα και τῆς δήλωνε ότι, άν δέν τού έδινε ένα χρηματικό ποσό, θά τῆν καθηγγεϊλε στην άστυνομία ότι έχει ένα νόθο παιδί κι' ότι θά τῆν έκλειψαν στό σωφρονιστήριο. Η νέα, γιά νά γλυτώσει τούς έξευτελισμούς και τίς ταπεινώσεις, άρχισε τότε νά τού δίνει όλα τά λεφτά πού κέρδιζε από τῆν τιμία έργασία τῆς. Έπειδή όμως ο «έκβιαστής» ποτέ δέν ήταν εύχαρηστημένος έβασε άκόμη και τούς άλλους τρεις συνεργάτες του νά τῆ στενοχωρήσουν μέ τίς άπειλές τους. Τό «παραστρατημένο» κορίτσι άναγκαζόταν τότε νά δέχεται ένα σωρό άγνώστους γιά νά κερδίζει χρήματα κι' έτσι γινόταν μία γυναίκα τού δρόμου. Έπειδή ωστόσο δέν μπορούσε νά συνηθισῆ σ' αὐτή τῆν άπαίσινα ζωή, αὐτοκτονούσε. Φάνεται όμως, ότι ο Νταντιέ ήταν τόσο βέβαιος, ότι δέν θά έπεφτε ποτέ στό χέρια τῆς άστυνομίας, ώστε διασκεδάσε μέ τούς άστυνομικούς, γράφοντας τους τά γράμματα πού σας αναφέραμε. Κι' αυτό ήταν ή καταστροφή του. Τό τελευταίο θύμα του, ή Ζαννέτ Βωτιέ δέν είχε έπιχειρήσει άμέσως κι' έτσι πρόλαβε νά τόσο προδώσει, άφού πειά δέν φοβόταν τῆν έκδίκησή τους. Μ' αὐτούς τούς «έκβιασμούς», οί πέντε κακοποιοί είχαν κατορθώσει νά κάνουν μία δολόκληρη περιουσία, άδιαφορώντας γιά τά δυστυχισμένα κορίτσια τού αὐτοκτονούν γιά νά γλυτώσουν από τά μαρτύριά τους. Γι' αυτό και κανείς Παρισιανός δέν τούς ληψήθηκε, όταν τό κακούργιοέκιο τού Σηκουάνα τούς καταδίκασε σ' ισόθια δεσμά και τούς έστειλε στην τρομαχτική κόλαση τῆς Γουιάνης.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 905)

πώ ότι ο Χούσκινσον, από τῆν εποχή τού πολέμου, είχε μία Γερμανική σφαίρα κοντά στην καρδιά.. Τόν είχα εξετάσει πολλές φορές... Μά κανείς μας δέν μπορούσε νά τού βγάλῆ αὐτή τῆ σφαίρα, γιατί ή έγχειρίσιμη ήταν πάρα πολύ επικίνδυνη!.. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Χούσκινσον πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, τῆ στιγμή πού τόν έσφιγγε ο τρελλός έραφας στό χέρι του. Μά τό σφιζίμο, ή σφαίρα είχε περάσει μέσα στην καρδιά του.

Ο Τέντυ Κούπερ, ήτιε σάν τρελλός τό ούλοσκου του και χωρίς νά χαρητήση τό φίλο του, έφυγε ξαφνικά από τῆ Λέσχη και γύρισε μ' ένα άμάξι απ'αὐτά πού σέρνουν οί Ιθαγενείς στό σπίτι του. Τῆν άλλη μέρα, παράτησε τῆ θέσι του και τό σπίτι του και γύρισε μέ τό πρώτο ύπερωκεάνιο στη Νέα Υόρκη.

Μά όσο κι' άν έβασε, δέν βρήκε πειά τῆν άμορφη Σίλλεο, πού δέν έφταγε διόλου γιά τό θάνατο τού άνδρός τῆς. Κι' ο Τέντυ Κούπερ έμεινε έπαρηγόρητος σ' όλη του τῆ ζωή, έχοντας πάντα μαζί του, σάν τσίφι, μία χοντρή σφαίρα από ένα Γερμανικό περίστροφο..

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ